

listopad 2014

12. číslo

LITERO

nejčtenější časopis GJB a SPgŠ

Comenius v Přerově

Tipy, aktuality

Kurzy a exkurze

ROZHOVORY

Po stopách krále

ADAM HOBZA

Když se řekne badminton

ZUZANA PAVELKOVÁ

AKTUÁLNÍ DĚNÍ

Přerovští gymnazisté ve Španělsku

Ve dnech 14. až 18. května se žáci GJB a SPgŠ Přerov zúčastnili mezinárodního setkání partnerských škol v rámci projektu Comenius. Ve španělském Cádizu se sešli studenti a učitelé z Itálie, Francie, Polska, Turecka, Velké Británie a České republiky.

Tématem projektu je „La Piazza – náměstí“ jako místo setkávání. Právě jednoho z cádizských náměstí studenti využili pro prezentaci transparentů, které společně se svými zahraničními partnery ve španělské škole vytvořili. V pestrých barvách se na nich objevila hesla vyjadřující přínos jednotné Evropy a smysl vzájemné spolupráce. Také učitelé měli prostor podělit se o své zkušenosti s výukou a vzděláváním ve svých zemích.

Součástí projektu je i poznávání partnerských měst. Španělští hostitelé nás zavedli mimo jiné radnici v Cádizu a školení průvodci nám ukázali nejen město samotné, ale také atraktivní místa u Gibraltarského průlivu, kde se Atlantský oceán mísí se Středozemním mořem.

Náměstí jako místo setkání

Z Gymnázia Jan Blahoslava a Střední pedagogické školy se výjezdu účastnily Hana Odstrčilová, Monika Charuzová a Zuzana Mikocziova ze 3.A, doprovod jim dělaly Mgr. Veronika Pecarová, koordinátorka projektu, a Mgr. Romana Studýnková, ředitelka školy. Studentky byly ubytovány ve španělských rodinách, takže měly možnost blíže se seznámit se životem v jižním Španělsku.

Počasí ve Španělsku bylo letní, Cádiz je obklopen písečnými plážemi, takže jsme si všichni cestu užili téměř jako dovolenou a již se těšíme, že všechny

přivítáme v Přerově, kde se setkání uskuteční od 14. do 17. října 2014.

Kompletní sestava účastníků

Mgr. Veronika Pecarová

Gymnázium Jana Blahoslava jako místo setkání

Přerovské Gymnázium Jana Blahoslava a Střední pedagogická škola v Přerově ve dnech 14. až 17. října 2014 hostilo mezinárodní setkání partnerských škol v rámci evropského projektu Comenius. Škola má partnery ve Francii, Španělsku, Itálii, Velké Británii, Polsku a Turecku. V rámci projektu se studenti jednotlivých škol pravidelně setkávají a věnují se aktivitám pod tématem „Náměstí jako místo setkání“. Na setkání přijelo 37 učitelů a žáků, kteří byli ubytováni v hotelu nebo v rodinách.

Přivítání v Přerově

Učitele a studenty ze zahraničních škol jsme slavnostně přivítali ve středu v 8:30 ráno v budově Pedagogické školy hudebním programem, který zajistili žáci a učitelé školy. Vystoupila řada žáků s pestrou škálou čísel: nelehký úkol zahájit program padl na krojovanou Hanačku Adélu Kopřivovou, která sólově a bez doprovodu zazpívala lidovou píseň, následovala pestrá hudební směs složená

z klavírní skladby, populární písně Skyfall, nezbytné „elvisovské“ číslo Adama Hobzy všechny diváky téměř zvedlo ze židlí. Vrcholem úvodního koncertu se stala africká píseň, kterou naše sboristky naučily všechny hosty a která se díky své melodičnosti ještě odpoledne linula budovou školy.

Adéla Kopřivová

Žáci ze zahraničních škol dále pokračovali hodinou zpěvu a sportu a učitelé se věnovali práci na programu projektu. Odpoledne jsme navštívili Muzeum Komenského, prohlédli si přerovská náměstí a společný program zakončili ukázkou hry na varhany v kostele sv. Vavřince.

Ve čtvrtek po dopoledním programu ve škole jsme se vydali do Olomouce, kde jsme si v doprovodu průvodce prohlédli historické centrum města. Po návratu do Přerova jsme celé setkání završili slavnostní večeří pro pedagogické pracovníky zúčastněných škol a ráno už někteří odjeli domů. Učitelé, kteří zůstali, měli ještě možnost navštívit místní pivovar, Italové dali přednost návštěvě Brna a studenti měli připraven program v ornitologické stanici.

Celé setkání projektu Comenius se velice vydařilo také díky sponzorům, kterým velice děkujeme.

Těšíme se na další setkání, které se bude konat v březnu ve francouzském Lyonu.

Mgr. Veronika Pecarová a Mgr. Eva Fojtová

A special English lesson

On 14th October three Spanish students from a small town near the sea came to our English lesson. They were in Přerov for 4 days. We spent 45 minutes together and we talked for almost the whole time. We were in three groups and each group talked to one foreign student. After a few minutes they switched and we could talk to another person. We asked them about Spain, their school, hobbies, friends, our and their lives and what the difference is between living here and living in Spain.

We chatted about sport and one of them told us that they really like Indica, which is a kind of sport, something like badminton and volleyball. The most interesting fact for us was that they hate the sea and that they have never seen snow.

We had a great time and we are looking forward to other meetings like this.

3.BP, skupina A1

Moravská filharmonie Olomouc zahájila novou koncertní sezonu

Ve čtvrtek 25. září 2014 zahájila Moravská filharmonie Olomouc již 69. koncertní sezonu a naši hudebníci byli u toho. Žáci specializací HV si v zaplněném sále olomoucké Reduty vyslechli nejprve díla ruských skladatelů Michaila Ivanoviče Glinky a Petra Iljiče Čajkovského. Po skončení prvního bloku aplaudovalo nadšené publikum nejen symfonickému orchestru, ale především mladému talentovanému houslistovi Davidu Petřílkovi, který exceloval jako sólista v houslovém koncertu a svou virtuozitou všechny přítomné ohromil. Vrcholem celého programu byla Dvořákova 5. symfonie, v jejímž závěru se šéfdirigent Petr Vronský nechal hudbou natolik unést, že energickým švihem odhodil svou dirigentskou taktovku mezi hráče. Zahajovací koncert přenášel v přímém přenosu také Český rozhlas Vltava.

Mgr. Jiří Ocelka

POEMA

Říká se, že dokud se zpívá, ještě se neumřelo. Já bych s dovolením tento výrok trochu pozměnil. Dokud se recituje, ještě se neumřelo. A jak jsme se přesvědčili ve středu 8. října, v dramatické učebně, opravdu se ještě neumřelo!

Pod dohledem poroty ve složení paní učitelky Mikulcová, Novotná a pan učitel Ocelka jsme zahájili další ročník poetického odpoledne

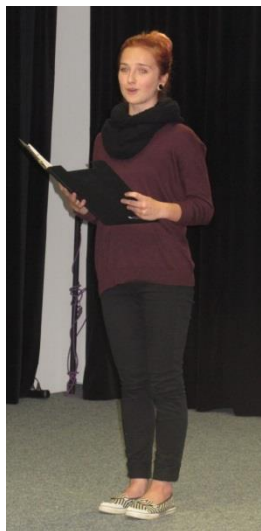
s názvem POEMA... Vzduchem proudila úžasná nálada, program byl nabitý a účinkující mohli začít. Poetickou nit nádherných, různorodých textů a interpretů začali ti nejmladší, mezi nimiž se objevila spousta nových talentů. Poetická atmosféra tančila mezi publikem a účinkujícími, místnost praskala ve švech, když publikum okouzleno každým výstupem obdařilo vystupujícího bouřlivým potleskem.

Pro některé recitátory byla tahle zkušenost nová a museli sebrat hodně odvahy, aby překonali slečnu Trému a postavili se před publikum dychtícím po nových poetických zážitcích. Proto si myslím, že si zaslouží velký obdiv, překročili totiž svůj stín a udělali první krok ve své kariéře recitátora.

Celé toto poetické odpoledne bych shrnul několika slovy: „Kdo tam nebyl, jakoby nežil...“

Na shledanou při dalším ročníku Poemy.

Libor Kobylka, 2.D

Pohádkové dopoledne

Je ráno 26. června a naše třída začíná nervózně jak z počasí, tak z příprav na Ten den. Přece jen se chystáme už nějaký čas, přípravy nám daly práci, a aby to zkazilo počasí, to by byla opravdu škoda! Odbylo půl deváté a řada „večerníčků“ stojí před naší školou a už v zatáčce vidíme první rozesmáté děti, blížící se k nám. Už je to tady! Školky chodí jedna za druhou a my je ani nestačíme vítat. Za chvíli se školní zahrada hemží veselými dětmi, které plní úkoly zadané pohádkovými postavami. Kdybyste náhodou nakoukli na hřiště, viděli byste piráty, u kterých děti poznávaly po hmatu uloupené věci. Čarodějnice se začarovanými obrázky. Macha a Šebestovou, hrající s dětmi kuželky nebo třeba postavy z filmu Madagaskar, s kterými dětmi procházely dlouhou překážkovou

dráhu. A toto je jen několik málo úkolů, s kterými se děti setkaly. Dále potkaly na svojí dobrodružné cestě Pata a Mata, Boba a Bobka, Makovou panenku a motýla Emanuela, Zlatovlásku, trpaslíky a šmouly.

Radost pro celé hřiště

Všechno probíhalo perfektně a pak začaly problémy. První zádrhel byl sice nepříjemný, ale řešitelný, najednou začalo chodit více dětí, než nám oslovené školky nahlásily. A naše připravené balíčky odměn, přestaly vycházet, i když jsme měli asi 30 balíčků navíc. Tuto situaci jsme ovšem zvládli skvěle, za pomoci paní uklízeček jsme sehnaly další odměny i medaile. Jakmile jsme vyřešily tento problém, vyskytl se další. Děšť. Některým školkám se podařilo splnit úkoly včas, aby si vysloužily odměny a mohly odejít, ale co zbytek? Při takovém dešti nám nezbývalo nic jiného, než zahnat děti do školy a přečkat déšť v tělocvičně. Myslím, že tolik školkáčků tělocvična ještě neviděla. Po rozdání odměn jsme si s dětmi zazpívali. Některým se dokonce tolik nechtělo zpátky do školky, že s námi zůstali v tělocvičně a společně jsme zpívali a tančili a povídali si.

I v tělocvičně bylo o zábavu postaráno

Zvládli jsme to! Jsem pyšná na to, že i tak krizovou situaci, jako narychlo schovat a zabavit skoro 170

dětí, naše třída zvládla. Myslím, že jednou budeme skvělé učitelky. A doufám, že příští rok budeme mít opět možnost něco takového zorganizovat.

Adéla Dufková, 3.AP

KURZY a EXKURZE

EXKURZE DO FIRMY FEROMAGNET A PŘEČERPÁVACÍ ELEKTRÁRNY DLOUHÉ STRÁNĚ

Ve čtvrtek 25. září proběhla exkurze do společnosti Feromagnet a PVE Dlouhé Stráně s projektem Věda kolem nás.

Firma Feromagnet se nachází poblíž Bruntálu kousek za vesnicí Světlá Hora. Po příjezdu nás rozdělili do dvou skupin podle ročníků. Žáky vyššího gymnázia vedl pan učitel Železný a nižšího se ujala paní učitelka Voldánová. Ukázka sice trvala jenom chvíli, ale byla velmi zajímavá. Ukázali nám lisování, vypalování i magnetizování. Před odchodem jsme na památku dostali několik magnetů.

Po exkurzi jsme jeli do Koutů nad Desnou na oběd. Byl kuřecí řízek s bramborem. Potom jsme měli rozchod. Kousek od restaurace bylo malé staré horské městečko.

Nádrž Dlouhé Stráně

Přibližně v jednu hodinu jsme odjeli k elektrárně. Zavedli nás do informační místnosti s tabulí, na které bylo schéma celé PVE Dlouhé Stráně, plán turbín a fotky z různých míst elektrárny. Také tam bylo plátno, na které nám promítli, jak zrovna vypadá horní nádrž a krátký film o využití vody z nádrže a o samotné PVE Dlouhé Stráně.

Po filmu nás průvodce zavedl do podzemního komplexu k turbínám, které zrovna vyráběly elektrický proud. Poté co nám vysvětlil, jak turbíny fungují, jsme vyšli ven a vyjeli k horní nádrži. Byla tam velká mlha a v jednu chvíli nebylo vidět ani na druhý břeh. Po chvíli se mlha rozfoukala a chvíli bylo vidět až na Praděd. Asi po třiceti minutách

jsme jeli zpět do Koutů nad Desnou, kde jsme si dali malou zdravotní přestávku. Pak už hurá domů.

Martin Kudel, sekunda

EXKURZE DO RUČNÍ PAPIRNY VE VELKÝCH LOSINÁCH

V rámci projektu Věda kolem nás se uskutečnila ve čtvrtek 30. října 2014 exkurze do ruční papírny ve Velkých Losinách.

Jelo se vlakem do Olomouce, odtud do Šumperka a poté po železnici motorovým vlakem do Velkých Losin. Papírna se nachází kousek od nádraží u hlavní silnice. Na prohlídku jsme šli v 11 hodin. Exkurze byla rozdělena do tří částí. První bylo muzeum papíru. Zde se vystavovaly např. měřicí přístroje a ruční lisy. Také se zde promítalo video o výrobě speciálního čínského papíru, který je také vystaven. Návštěvníci mohli zhlédnout mapu ručních papíren v České republice a dále exponáty spojené s papírem a jeho výrobou. Následoval film o výrobě ručního papíru v této papírně a třetí částí prohlídka samotné výroby papíru, spolu s ukázkou barvení papíru.

Martin Kudel, sekunda

Před losinskou papírnou

Do Hustopečí přijelo divadlo!

Dvě reflexe dramatického soustředění

Jako každý rok i letos vyrazila dramatická specka na povinný třídní kurz. Tentokrát do městyse Hustopeče nad Bečvou. Naše ubytování bylo doslova svaté. Ano svaté! Bylo to na faře u faráře Františka, který si nás svým milým smíchem okamžitě získal.

Protože nám počasí přálo, vyrazili jsme prozkoumat okolí. Prošli jsme se po hřbitově, okolo hrobky

uprostřed lesa, zavítali jsme do místního lapidária a na vlastní oči jsme viděli Váhalovy řeznické nástroje.

Tato všechna místa nás měla inspirovat při plnění našeho cíle. A jakýže to byl cíl? Společnou snahou jsme měli po skupinách vymyslet vlastní divadlo! A jako bonus jsme dostali volnou ruku ve výběru místa i děje. „Cože?“ zděsili jsme se... Ovšem, věřte nevěřte, všichni to dokázali. S pomocí místních lidí, pamětníků a našich vlastních nápadů vzniklo sedm originálních divadelních výstupů. Nejen my, ale i někteří z náhodných kolemjdoucích, měli možnost shlédnout tato nápaditá představení.

Ač je to k nevíře i za ty pouhé tři dny jsme poznali, že se v každém z nás skrývá alespoň špetka talentu. A kdo ví? Třeba si za pár let říknout Hustopečtí: „Tu herečku jsme tady viděli!“

Adéla Dufková a Věra Macháčková, 3.AP

Dramatická vystoupení v ulicích

Studenti 2.C, 2.D, 3.AP a 3.BP, kteří se letos rozhodli pro specializaci dramatické výchovy, se zúčastnili adaptačního kurzu v Hustopečích nad Bečvou. Všichni s napěchovanými batohy a spacáky se vydali na cestu vlakem do Hustopečí. Na místě už nás vítal pan farář František, který je rovněž absolventem naší školy. Pozdravil nás slovy: „Jmenuju se František a můžete mi tykat.“ František nám poskytl přístřeší na faře, které bylo pro některé účastníky premiérou. Netrvalo dlouho a vydali jsme se na prohlídku nového prostředí. Cesta nebyla nijak snadná, protože průvodkyně (pí Mikulcová) znala zkratky, které bychom absolvovali jen v nočních můrách. Podívali jsme se také do míst, kam se jen tak někdo nedostane, ke zvonům kostela. A tak jsme se důvěrně seznámili s prostředím, kulturou a atmosférou městyse. Druhý den už to nebyla taková pohodička. I když jsme měli polámaná záda, dramatická rozcvička nás

dobře protáhla. A úkoly se hrnuly, zobrazit mapy a vymyslet scénáře ve skupinkách. Tak jsme se dali do práce. Všichni jsme úmorně vymýšleli příběhy o Hustopečích a dlouho do noci zkoušeli.

Večer při úplňku jsme šli do kostela, kde nám při svíčkách pan farář zazpíval a zahrál na varhany. Ještě před spaním jsme si společně zazpívali u ohně s kytarou.

Poslední, třetí den to nastalo. Sehnali jsme zbývající kostýmy, kulisy a vypravili se do terénu. Naše „drobníčky“ se odehrávaly na místech, kde jsme se dokonale mohli vžít do role. Na hřbitově, kde všechno mělo strašidelný nádech, u školy, před kostelem nebo na dvoře fary. Všechny příběhy se od sebe lišily atmosférou, každý byl originální. Pochopili jsme, že se sešli lidé, kteří mají o dramatickou výchovu opravdový zájem. A tak jsme pyšní a spokojení se sebou odjížděli s dobrým pocitem domů. Zpět se nám nechtělo, ale táhla nás naše pohodlná postel a jiná strava než ze sáčku. ☺

Improvizovaná vystoupení měla úspěch

Natálie Maléřová, 3.BP

Za černou paní do Tovačova

Letošní podzimní počasí slibovalo, že výtvarný kurz v Tovačově, kterého se zúčastnily žákyně 3. ročníku specializace výtvarné výchovy z pedagogické školy, bude skvělý nejen díky tomu, že vzniknou obrázky v plenéru, ale také díky teplému počasí. Pondělí ale naznačilo, že vše může být jinak. A bylo.

První dva dny bylo pod mrakem, přesto se žákyně věnovaly studijní kresbě místní architektury, „ladily“ správnou perspektivu a nabalovaly na sebe vše, co by je zahřálo. Mezi prací navštívily místní skvost - renesanční zámek s charakteristickou „Spanilou věží“, který dostal svoji podobu díky rodu Cimbůrků. Zvenčí obdivovaly pod lešením málo čitelný renesanční portál, zámeckou kapli s raně barokní štukaturou. Uvnitř zámku pak levé křídlo se schodištěm ve vídeňském stylu, obřadní síň, rytířský a sněmovní sál i expozici rodu Gutmannů. Večer zjistily, že nebude vůbec jednoduché splnit požadovaný počet skic a studijních kreseb. A tak se jejich dny díky množství práce natáhly do pozdních večerních hodin.

Určitým odreagováním od náročného pracovního tempa se pro ně staly výtvarné ranní rozcvičky a dva zajímavé úkoly. První byl motivován příběhem černé paní. Tovačovskými zámeckými chodbami a sály totiž neobchází bílá, ale černá paní. Traduje se, že jde o manželku slavného českého diplomata a nejvyššího kancléře Českého království, Vratislava II. z Pernštejna, půvabnou Španělku Marii Manrique de Lara y Mendoza. Ta prý během manželství přivedla na svět jednadvacet potomků, ale většina z nich zemřela už v dětství. Kvůli tomu trávila Marie většinu života ve smutečném oděvu a truchlila pro zemřelé děti. Její smutek a trápení prý nedokázala ukončit ani smrt. Podle pověstí má dodnes přijíždět v černém kočáře taženém šestisprážím černých klisen na hřbitov v Tovačově, kde je údajně pochováno čtrnáct jejích potomků. Jindy prý bloudí chodbami a sály zámku a marně hledá své ztracené děti. V prostorách sportovní haly vytvořily naše studentky jedenáct podob černé paní. Jejich podoba vycházela ze sádrových „posmrtných“ masek přítomných žákyní, které následně proměnily namodelováním detailů a vytvořením jednoduchého těla z lehkého mikrotenového igelitu. V současné době tyto černé paní můžete obdivovat na schodišti v budově SPgŠ. Druhým úkolem se stalo vytvoření známky s podobou Ctibora Tovačovského z Cimbůrků na základě slovního popisu.

Středa jako tradičně byla vyhrazena akční tvorbě, land artu. Na louce za zámkem, na břehu rybníka a u náhonu se odehrály krátké etudy s plošnými zvířaty z kartonu na téma: „Dva se perou, třetí se směje“, „Nikdo nechce být sám“ a „Nepokradeš“. V aleji u hradební zdi pracovaly žákyně už pouze se svými těly. Vrcholnou akcí bylo vytvoření stromu z černých těl, který svým tvarem přirozeně zapadl mezi stromy tamější dlouhé aleje.

Závěrečná vernisáž začala ve čtvrtek odpoledne a měly ji plně v režii žákyně 3. BP. Zahájily v souladu s poetikou místa básní:

Všechny krásy Tovačova

*Chtěli bychom vás přivítat na vernisáži.
I když nám slunce nezáří.
Celý týden jsme se snažily,
až do půlnoci kreslily.
Zvířata a Černé paní
dělaly jsme místo spaní.
My nejen dobře kreslíme,
taky dobře vaříme.
Tovačov je město krásné,
každý nad našimi díly žasne.*

Večer jsme společně s žákyněmi seděly v kruhu a povídaly si o tom, co nám kurz dal, či vzal.

Padala slova: „Vybrala jsem si dobrou specku“. „Už vím, jak na perspektivu a jak se vypořádat s kresbou stromů.“

Nechybělo ani malé závěrečné překvapení. V září srdce poskládaného ze zapálených svící jsme čekaly na jednotlivce, až si našli v neosvětleném prostoru velkého sálu malý dárek na rozloučenou s Tovačovem.

Definitivní tečkou se na konci kurzu stala návštěva místní střední řezbářské školy, kde jsme s obdivem pokyvovaly hlavami nad uměleckořemeslným zpracováním dřeva. Po týdnu jsme totiž zjistili, že vytvořit něco výtvarně dobrého, není vůbec snadné a chce to jistou dávku zkušeností. A tu jsme na našem kurzu určitě získaly.

Mgr. Olga Jünglingová

Zpěv, knedle, kyselica, zpěv...

Tři dny před podzimními prázdninami se vydal pěvecký sbor GJB a SPgŠ na „sborové“ soustředění. Cílem cesty byl horský hotel Martiňák, nacházející se ve valašské Horní Bečvě. Po příjezdu nastal klasický rozruch vybalujícího davu, kdy se 27 slečen a 1 mladý muž, snažilo se tak říkajíc zabydlet. Po celou dobu byly přítomny sbormistryně Pavlína Copková a pí učitelka Jana Beranová, které naše „vylození“ koordinovaly.

Po tomto rozruchu následovala klidnější část, kdy se celý sbor přemístil do jídelny, která sloužila další

tři dny jako improvizovaná zkušebna. Následovala večerní zkouška, kde se celý sbor vrhl na trénink nových písní, převážně na chystaný Vánoční koncert.

Na druhý den po snídani přišla na řadu krátká posnídaňová pauza a potom první dlouhé a důležité rozezpívání. Zpěv prokládaný krátkými pauzami byl náplní celého dne, avšak i v průběhu zpívání se prohlubovaly vztahy mezi jednotlivými lidmi. Soustředění neznamená totiž jen práce, ale i společné zážitky všech členů a tento účel byl jednoznačně splněn.

Předposlední den akce bylo na programu předzpívání jednotlivců, kde si náš odborný dohled vyslechl, co už jsme se naučili. Po náročném dni nastal závěrečný večer, kde jedna ze sboristek oslavila své osmnácté narozeniny a dorazila i rodina sbormistryně, která se přidala pěvecky ke sboru a tak si celý sbor mohl pořádně užít zpěvu obohaceného o zkušené a nadané zpěváky. Poslední den už následoval jen odjezd, který s sebou nesl velké emoce, dojmy a zážitky, na které vzpomínají všichni členové sboru. Toto seskupení zhruba třiceti lidí dělá zkoušku od zkoušky velké pokroky a celé „soustředko“ bylo jednoznačně velkým a viditelným přínosem. A proč knedle a kyselica? O sboristy bylo výtečně pečováno i po stránce výživy: jelikož Horní Bečva je v srdci Valašska, muselo se dostat i na vyhlášené borůvkové knedlíky a polévku kyselicu, tak typické pro zdejší oblast. Tak dobrou chuť a příjemný poslech na některém z nejbližších vystoupení sboru.

Jakub Svoboda, 2.D

Mladá scéna v Ústí nad Orlicí

Přehlídka Mladá scéna je festivalem mladého divadla. Můžeme zde zhlédnout nejlepší představení mladých souborů z celé České republiky, z nichž lektorský sbor vybere ta, která přímo postupují na Jiráskův Hronov.

V rámci Mladé scény však probíhají také dopolední semináře. Letošní ročníky nabízel tyto:

Hlasová výchova, Základy herectví, Pohyb a tělo v prostoru, Poetický seminář improvizace, Scénografie, Site-specific. Pro učitele zde byl otevřen samostatný seminář, který kombinoval pohyb, slovo a kresbu. Všechny semináře vedli velmi zkušené a nadšené lektori z praxe.

Na letošní červnovou Mladou scénu se mnou jelo sedm zájemců ze specializací dramatické výchovy i budoucí specialisté. Byli jsme rozmístěni do všech typů seminářů. Záměrem bylo si posléze o práci vzájemně popovídat a inspirovat se.

V semináři herectví se pracovalo s tématem antiky. Naši studenti si uvědomili, jak jim pomáhají znalosti z dějin divadla, neboť jsme se antikou a antickou maskou hodně ve specializaci zabývali. Bylo pro ně zajímavé přistupovat k tématu jinými cestami.

Seminář Site-specific pracoval s atmosférou daného místa. Lektorem byl mladý doktorand DAMU oboru Alternativního divadla. Seminaristé zachycovali nejruznějšími prostředky jednotlivá energeticky silná místa – nádraží, křižovatka, hlavní náměstí, všímali si pohybu lidí, jejich kumulace, zaslechnutých rozhovorů...To vše psali, fotili, kombinovali...Byl to JINÝ ÚHEL POHLEDU na jinak všední život ve městě.

Poetický improvizací seminář pracoval s autorskou tvorbou ve spojení s živou, rovněž improvizovanou hudbou. Na pohybovém semináři objevovali své tělo, jeho centra, „naplňovali“ ho různými pocity, motivacemi. Lektor vedl své studenty k pravdivosti pohybu, který vychází skutečně zevnitř, je budovaný z hloubky těla. I minimalistický pohyb může mít obrovskou sílu a napětí. Hlasový seminář se věnoval dechové, artikulační a hlasové složce. Seminář scénografie se inspiroval několika baladami Erbenovy Kytice. Studenti vytvářeli nákrety jednotlivých scén, uzlových momentů příběhů. Ve skupinách vymýšleli velké scénografické řešení. V rámci semináře modelovali sádrou masku.

Seminář pro pedagogy byl mírně odpočinkový. Scénický tanec lektorka propojovala s autorskou tvorbou a výtvarnými činnostmi.

Po pilné práci ve workshopech patřil sobotní večer prezentacím a malým ukázkám práce ze seminářů. Odpolední a večerní představení byla hodnocena jak samotnými seminaristy, tak odborným lektorským sborem.

Přehlídka Mladá scéna byla po všech stránkách inspirativní. Studenti se potkali s jinými lektory, s jiným přístupem k práci. Mohli svou činnost konfrontovat s jinými studenty. Rovněž představení, autoři literárních předloh, způsob řešení mizanscény, divadelní prostředky jsou pro ně inspirací pro jejich vlastní výkony (např. i u maturity). Setkali se zde i s významnými osobnostmi divadelního světa – např. performerem, básníkem a hercem Petrem Vášou, dramatikem a dramaturgem Městského divadla ve Zlíně Vladimírem Fekarem a dalšími.

Mgr. Věra Mikulcová

Kamera! Světla! Akce Ostrava!!!

Ostravská ČT je nejstarším regionálním televizním studiem v republice. A právě sem 5. června 2014

zamířila 2.C na exkurzi, aby se seznámila s tajnými zákoutími televizních dělen.

Provázela nás paní Jolanda Pilařová, která zprostředkovává styk mezi ČT a diváky a svého času byla mluvčí ostravského primátora pana Tošenovského.

Měli jsme možnost krátce hovořit i s redaktorkou Martou Pilařovou (před jejím každodenním výjezdem do terénu). Mluvila o práci redaktorů – ta je v podstatě celodenní. Obsahuje např. hledání témat, aktuálních, palčivých, či zajímavých. Jejich zvolení musí umět redaktor „vyargumentovat“ = PROČ zrovna toto téma. Každý redaktor je takový „ferda mravenec - práce všeho druhu“, ale zároveň odborníkem na „něco“.

ČT je instituce veřejnoprávní, není to žádná Nova, Prima apod. Jaký by tedy podle Marty Pilařové měl být veřejnoprávní redaktor? Seriózní, odpovědný, objektivní. Mělo by mu jít skutečně o ŘEŠENÍ problému. Měl by mít kontakty, „jméno“, vědět, koho oslovit, komu dát slovo. Jazyková vybavenost, práce s hlasem je samozřejmostí.

Jaké vzdělání má mít redaktor? Odpověď je nasnadě – kromě obligátní žurnalistiky se hodí jakákoli znalost: jazyková, cestovatelská, „umazanost“ všelijakými prostředky a zaměstnáními, velká empatie, příjemné vystupování.

Naše exkurze pokračovala návštěvou dvou nahrávacích studií. Jedno bylo určeno pro zpravodajské pořady. Zde jsme si vyzkoušeli čtecí zařízení. Registrovali jsme rychlost „kráčejičího“ textu, hlídali si směr pohledu očí. Paní Jolanda nám vysvětlila princip „KLÍČOVÁNÍ“. Zde jsme zhlédli krátký dokument o historii ostravského studia.

Ve druhém studiu už byly předchystány kulisy k pořadu „Na stopě“. Zde se také natáčí pořad „Sama doma“. Nahlédli jsme do zákulisí - na první pohled je všechno všední. Když se ale dekorace nasvítí, zamíří na ně kamera z určitého úhlu, pak se rázem člověk ocitne „ve světle ramp.“ Nevěřili jsme svým očím, v jak velkolepém prostoru jsme byli!!!

Ve zvukovém studiu nás provázel přímo zvukový mistr a režisér. Zde nás obklopovaly řady obrazovek, zvukové pulty, zkrátka všelijaká technika. Ráj pro naše hochy.

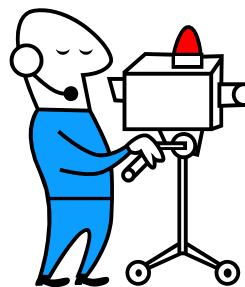
Žáci mohli po celou dobu fotografovat a tuto možnost nadšeně využívali.

Na chodbách, kterými jsme procházeli, visely fotografie z televizních pořadů, z filmů, které natočilo ostravské studio. Na některé z nich studenti živě reagovali, některé jim nic neřikaly.

Exkurzi jsme zakončili malou procházkou po centru Ostravy. Obhlédli jsme nejvýznamnější divadla, ostravské galerie, zhodnotili architekturu

historického centra. Snad se sem ještě během studia vrátíme.

Mgr. Věra Mikulcová

Exkurze v České televizi

V rámci mediální výchovy, která probíhá v hodinách českého jazyka ve 2. ročníku, podnikla 1. října 2014 třída 3. D exkurzi do sídla České televize v Praze na Kavčích horách.

Prohlídka začala v upraveném sále, v němž byly vystaveny pohádkové kostýmy, filmové zbraně, paruky, ale také kamery a zpravodajské studio. Nejprve jsme zhlédli krátký film o České televizi. Mohli jsme se tak seznámit i s takovými pracovišti, která není možné běžně navštívit v době exkurze z důvodu rušení provozu či ochrany bezpečnosti. Pak jsme procházeli dlouhými chodbami kolem maskéren, prohlédli jsme si studia, ve kterých se připravovala scéna na nové natáčení. Zaměstnanci televize právě upravovali studio pro sitcom Marta a Věra. Prošli jsme také kolem obrovské dílny, kde řemeslníci vyráběli nábytek, natírali kulisy apod.

Ve studiu č. 4 právě skončil přímý přenos natáčení pořadu Sama doma, takže jsme mohli vidět scénu, ale i kameramany, režiséra a také oblíbenou moderátorku Ester Janečkovou.

Trochu nás zklamalo, že jsme nezastihli Lucii Bílou, která v pořadu vystupovala, ale potkali jsme jiné známé osobnosti.

Návštěva ČT D: dětského kanálu České televize

Ve velkém předšálí jsme se s naším průvodcem, panem Vladimírem Bezděkem, zastavili u zmenšeného modelu všech budov na Kavčích horách. Vyprávěl nám o historii, provozu a osobnostech ČT mnoho zajímavého. Díky zkušenostem a zážitkům za 40 let profesního života jako scénárista byl jeho zasvěcený výklad nesmírně zajímavý.

Na závěr exkurze jsme se vrátili zpět do vstupního sálu. Zde jsme se vyfotili, vyzkoušeli si, jak se zachází s kamerou, a na chvíli jsme se dokonce mohli stát hlasateli zpráv.

Že by nová moderátorská dvojice?

Exkurze se všem velmi líbila a byla přínosná.

Mgr. Marie Haluzová

Exkurze do Muzea Komenského v Přerově

Dne 25. září 2014 se naše třída 1. BP doprovázena paní učitelkou vydala na exkurzi do Muzea Komenského v Přerově.

Před Muzeem Komenského

Bylo deštivé počasí a nikomu se nechtělo, ale zato se nám líbila myšlenka, že nebudeme sedět ve škole. Sraz jsme měly před školou jako obvykle. Uličkami Přerova jsme se vydaly na krátkou procházku městem. Když jsme dorazily, uvítala nás

příjemná průvodkyně, která nám řekla, že se spolu dneska vydáme do pravěku. Každý se měl postavit do řady a do pravé ruky uchopit provaz. Plné očekávání jsme čekaly, co bude dál.

Cesta do přerovského pravěku

Najednou zhasla světla a my tak přišly o zrak. Podle pokynů paní průvodkyně jsme putovaly přes temné chodbičky muzea. Po chvíli se rozsvítila světla a my jsme se ocitly v místnosti, kde byly vystaveny nejstarší kosti, které se našly u Přerova. Šlo o hromadný hrob skupinky lidí a několik mamutích kostí. Průvodkyně nám povídala o životě v pravěku a my jsme ji sem tam doplnily podle toho, co jsme předtím slyšely v hodinách dějepisu. Abychom se více vžily do kůže pravěkých lidí, nechala nám paní průvodkyně kolovat staré kosti člověka i „mamutí“ stoličku od mamutího mláděte. Vyzkoušely jsme si, jaké to je být archeologem a nakonec prohlídky jsme dostaly i certifikát.

Mě osobně se prohlídka líbila. Děkujeme paní učitelce a paní průvodkyni za příjemně strávený den v muzeu.

Jana Křížanová 1. BP

ROZHOVORY

Po stopách krále...

Je nepřehlédnutelný. Přes svou drobnou postavu je ho všude plno. Poznáte ho podle blond patky, neodmyslitelného sáčka a permanentního úsměvu. Umí to pořádně rozjet. Když vyleze na podium, šijou s ním všichni čerti. A svou nezkrotnou energii umí předat nadšenému publiku. Zkrátka, když **ADAMA HOBZU** uvidíte na podiu, nemůžete se ubránit dojmu, že „Elvis is not dead.“ Jen omládnul a změnil barvu vlasů.

Adam Hobza alias Elvis

Kdy jsi začal s kariérou „Elvise“?

Už od základní školy, kdy jsem přestal poslouchat Kabáty a přešel jsem na Elvise. Doufám, že jsem udělal dobře, protože s dlouhými vlasama se moc nevidím. S řekněme profesionální kariérou Elvise jsem začal asi před čtyřmi lety, kdy mě pan profesor Kružík požádal, jestli bych nechtěl hrát na jarním koncertu. Tenkrát jsem teprve začínal, ale nějaký úspěch to mělo. Později jsem dostal možnost hrát na výstavišti tady v Přerově. Tam si mého vystoupení všimnula jedna paní a nabídla mi možnost vystoupit na dětském dnu v Bystřici pod Hostýnem. Takže nehraji jenom tady ve škole, ale i na různých místech v okolí. Už jsem dokonce hrál i na svatbě jako „dárek“ pro novomanžele. Ale začátky byly těžké. Lidé to moc nebrali, až když mě viděli s těmahle botama, to už bylo jiné kafe...

Proč tě oslovil zrovna Elvis?

Začátek je takový komický: děda mě jednou vzal do kina na Indiana Jonese a na začátku filmu je scéna, jak spolu závodí dvě auta a hraje při tom Elvisova písnička Hound dog a já jsem si tu písničku strašně oblíbil. Líbilo se mi, že má rytmus a šmrnc. A tím se vlastně změnil i můj osobní styl, v mobilu už mi nehrála hitovka Malá dáma, ale jen Elvisovy vypalovačky.

Původně jsi hrál na klavír. Změnil Elvis tvůj život i v tomto směru?

V deseti jsem začal hrát na klavír a když jsem potom přešel na Elvise, začal mi klavír připadat takovej nudnej, nemohl jsem se u něj hýbat a tančit. Pak jsem měl dva roky přestávku. Škemral

jsem u rodičů, že chci být jako Elvis, aby mi koupili kytaru. Nakonec jsem si našetřil na akustickou kytaru a od té doby každé svoje vystoupení hraju s kytarou. Před dvěma lety jsem si koupil elektrickou kytaru, hrát pořád akordy je nuda. Chtěl jsem si dokonce založit i kapelu, ale nenašel jsem nikoho se stejným hudebním stylem.

Přesto se ti podařilo se prosadit a dnes už veřejně vystupuješ.

Dlouho jsem se rozmýšlel, jestli mám hrát s kytarou, ale řekl jsem si: dobrá zkusím to. No a tak jsem se dostal k prvnímu kšeftu, když jsem si vzal kytaru na tábor, uměl jsem pár akordů. Když mě slyšel hrát otec jedné mé kamarádky, který pořádá charitativní koncerty na výstavišti, nabídl mi první profesionální vystoupení. Bylo tam tenkrát asi 500 lidí, já jsem byl rozklepaný a tak jsem si řekl, že kytaru stejně neuslyší, tak se budu soustředit na zpěv. Po druhé písničce jsem to rozjel a lidi to vzali jako srandu. A od té doby se hrnuly nabídky.

Hrál jsem i v Olomouci, když se pořádala soutěž Olympia hledá talenty, a tam už šlo o peníze. První cena byla tuším 15 000, druhá 10 000, třetí 5 000. Tak jsem to zkusil. Bylo tam 200 soutěžících. Říkal jsem si, že nemám šanci dostat se mezi první dvacet, a ejhle, najednou jsem mezi nimi byl. Pak už šlo do tuhýho, do finále mohlo postoupit jenom deset nejlepších, o postupu rozhodovalo publikum. A světe div se, poslali mě do finále. A přišlo finále. Podíval jsem se na soupis porotců a viděl jsem Dara Rollins, Debbie a další dvě jména, která jsem neznal. Tak jsem se ve finále postavil před porotu. Hudba začala a já jsem začal taky. Celou dobu jsem se díval na Daru, říkal jsem: si ta tomu rozumí. Neměl jsem sice největší potlesk, ale Debbie mě moc pochválila a pochválila mi i mou angličtinu. Od té doby jsem začal z ájiny dostávat dvojky a jedničky. (smích) Přišla na řadu Dara a řekla něco, na co nikdy nezapomenu: „Ty jseš kříženec Elvise a Justina Biebra.“ A já jsem se v tu chvíli strašně začervenel a ona mi vysvětlila, že to myslela v dobrém. Pořád jsem si myslel, že nemám šanci vyhrát, ale v koutku duše jsem doufal, že aspoň ta bramborová medaile.... Když začalo vyhlášení, málem jsem omdlel, když řekli, že jsem vyhrál druhý místo. Byl jsem šťastím bez sebe. Bylo to úžasné. Ve škole se mě ptali, jak jsem dopadl. Řekli jsem jim, že jsem nevyhrál, a oni prej, že to nevadí, a já říkám, že fakt nevadí, že jsem aspoň druhéj.

Dnes už jsi na naší škole znám nejen jako živý Elvis, ale taky jako oblíbený moderátor školních akcí. Jak ses k tomu dostal?

V kvintě mi pan učitel Kružík nabídl zahrát si na Jarním koncertě s živou kapelou. Do té doby jsem nikdy s živou kapelou nehrál, ale musím říct, že kluci to secvičili úžasně. Dva dny před koncertem mě pan Kružík poprosil, abych celou akci moderoval.

Když jsem přišel na podium, snažil jsem se být vtipnej. Uváděl jsem různá čísla. No a pak jsem na řadu přišel já. Vystoupení jsem zahájil větou: „I will sing a song with Elvis Presley.“ Což byla první chyba, protože jsem řekl: „Budu zpívat písničku s Elvisem Presleyem.“ Diváci mi to ale odpustili, jakmile jsem začal hrát, tančit, kroutit se. Lidem se to hodně líbilo. Nadšený potlesk moc jsem si užil, byl jsem bohatě spokojený. Můj největší hudební zážitek.

Pak jsem hrál znova na Masters of GJB a SPgŠ. Úplně se mi to nepovedlo, ale byl jsem i tak spokojený. Po Jarním koncertě jsem si přidal pár přátel na facebooku. Ale žádný vážný vztah nemám!

Čeho bys chtěl ještě v hudební kariéře dosáhnout?

Chtěl bych si založit kapelu a nahrát CD. Je jedno jestli svých písniček nebo cover verzí. Ještě bych chtěl zkusit Superstar nebo podobnou televizní soutěž.

Nějaké tvoje motto?

„Ani krok, zpět“ nebo „zkusit všechno zajímavé.“ Já jsem nikdy neodmítl žádný koncert.

Děkuju za rozhovor. Přeju hodně hudebních úspěchů a třeba se teď, když víme, že nejsi zadaný, ozve nějaká pěkná slečna. ☺

Libor Kobylka, 2D

ÚSPĚŠNÍ ABSOLVENTI

Naše škola má letitou tradici. Jejímí lavicemi prošla řada žáků, kteří dnes působí v nejrůznějších oborech. Příběhy mnohých z nich jsou natolik inspirativní, že jsme se rozhodli se s Vámi o ně podělit. V následujících číslech bychom Vám rádi vždy představili některou zajímavou osobnost, která do své profese zamířila právě ze dveří naší školy.

Jako první jsme záměrně zvolili osobu velmi mladou, a tudíž blízkou našim studentům, **ZUZKU PAVELKOVOU (22)**, která už ve svých devatenácti letech dosáhla na mistrovský titul v badmintonu. Přes všechny své nepochybné úspěchy tato mladá dáma zůstává skromná a neobyčejně sympatická.

Když se řekne badminton

Když se řekne badminton, většina Čechů si představí dovolenou, camp nebo pláž, sluníčko, plavky... Co se vybaví Vám?

Zuzka Pavelková

Pod slovem badminton se mi vybaví můj život, protože je jeho součástí od samého začátku. Vidím mnoho zážitků, kamarádů, životních zkušeností a mohla bych jmenovat dále. Když si mám ale vybavit samotný sport, tak vidím krásné zápasy v podání těch nejlepších světových hráčů. Rychlost, výbušnost, dynamiku, vytrvalost, trpělivost, technické dovednosti plné různých úderů a triků.

Pocházíte ze sportovně založené rodiny. Bylo prostředí, v němž jste vyrůstala, pro Vás určující? Pokud ano, kdyby Vaši rodiče např. judisté, vydala byste tímto směrem?

Ano, samozřejmě bylo. Rodiče mě všestranně ke sportu vedli a tím, že oba hráli badminton závodně a trénovali v klubu, tak mě od malička brali s sebou. Kdyby byli judisté a "nakazili" by mě láskou k judu tak, jako k badmintonu, určitě bych se tímto směrem vydala.

Dosáhla jste mnoha úspěchů, zvítězila v řadě zápasů. Na který z nich nejraději vzpomínáte?

Je těžké vybrat pouze jeden. Každý zápas je pro mě důležitý a každý mi něco přinesl. Jsem vděčná i za všechny "prohrané" zápasy, protože mě vždy posunuly dál, někdy více než výhry. Ráda vzpomínám na mnoho zápasů, každý byl jinak výjimečný.

Zmiňujete, že Vaším sportovním vzorem je Emil Zátopek. Čím Vás inspiruje?

Myslím, že hlavně svou bojovností stejně jako Martina Sáblíková a Jiří Ježek. Dále pracovitostí a tím, že výhry mají vydřené a zasloužené. Může chybět talent, dobré zázemí pro trénink nebo může mít člověk nějaký handicap, ale neznamená to, že nemůže vyhrávat.

Další dvě jména, která uvádíte mezi svými vzory, jsou dva cyklisté. Martina Sáblíková a Jiří Ježek. V případě Sáblíkové je cyklistika vlastně doplňkový sport. Dokázala byste stejně jako ona „přesedlat“ na jiný sport?

Já osobně mám velmi ráda horské kolo a hlavně přes léto se ho snažím hodně zařazovat do své badmintonové přípravy. Uvažovala jsem dokonce, že si zajedu nějaký závod. Jako doplněk v rámci tréninku dělám občas i jiné sporty, ale zcela přesedlat na jiný, a vyměnit ho za badminton, bych nedokázala.

Jak podle Vás vypadá typický hráč badmintonu? Co mu nesmí chybět?

Na světové úrovni je ideální, když je hráč dobře psychicky a fyzicky připravený (dobrá vytrvalost, silné a rychlé nohy, zpevněné celé tělo, dobré technické dovednosti). Nejdůležitější pro každého, kdo jde na kurt, je však chuť a radost ze hry.

Je podle Vás v České republice dostatečné zázemí pro výchovu badmintonového dorostu? Kdo Vám nejvíce pomáhal, když jste začínala?

Podle mě je v České republice hodně co zlepšovat. Potřebovali bychom více zkušených trenérů, kteří vědí, jak učit správně základy techniky úplné začátečníky. Po správném zvládnutí základů není problém navazovat dále. Proto se snažím své zkušenosti předávat dál mladším hráčům a pomáhám v klubu trénovat děti.

Nejvíce mi pomáhali a stále pomáhají moji rodiče, kteří mě naučili hrát, a můj klub SK badminton Přerov. Postupem času jsem trénovala pod vedením dalších trenérů a sbírala jsem informace a zkušenosti kde se dalo.

Zkuste čtenáře přesvědčit: proč bychom si ze všech sportů měli vybrat právě badminton?

Nerada někoho o něčem přesvědčuji, ale ráda vám ho doporučím.

Badminton je halový sport a proto jde hrát za každého počasí. Klidně si můžete „pinkat“ i venku, ale to už má s badmintonem společnou pouze raketu a míček. ;)

Může ho hrát každý a najít si úroveň, která mu bude vyhovovat. Buď s cílem se na kurtu zničit nebo hrát „na rekord“ a pak se ani nezdýchá. Také se dá vymýšlet mnoho srandovních her s upravenými pravidly.

Dále je úžasné se zlepšovat v jednotlivých úderech od základních po ty složitější, učit se různé triky a pak v zápase „povodit“ soupeře, kdy mu naznačí jiný úder a on pak jde na opačnou stranu, než kam letí míček.

Jaký názor máte na doping? Je možné se s ním setkat i ve Vašem sportovním odvětví?

Doping je ve sportu velice složitá otázka. Samozřejmě by se vyskytovat neměl za účelem zlepšení výkonu a podvádění. V současné době se řeší pozitivní dopingový test u světové jedničky ve dvouhře mužů Lee Chong Weie, který byl pozitivně testován na mistrovství světa v Kodani a hrozí mu dvouletý zákaz činnosti. Je však možné, že mu byla látka podána během léčení jeho zranění. Samozřejmě v těchto případech se udělují terapeutické výjimky z důvodu léčby. V badmintonu se spíše objevují prohřešky typu podání špatné informace o pobytu. Na jednu stranu je důležité, aby dopingové kontroly ve sportu fungovaly, ale na druhou stranu je to někdy dost otravné, když trčíte do noci na dopingové kontrole a další den máte další zápas. Nebo když sportovec musí být v určitý čas na určitém místě, které nahlásil a být připraven na případnou nehlášenou kontrolu. A samozřejmě si musí stále hlídat, co si bere na bolest hlavy nebo na nachlazení.

Královna kurtu

Máte nepochybně silný vztah k přírodě. Milujete svého psa. Jak se jmenuje? Povězte nám o něm/ ní něco...

Ano, po pobytu v hale si ráda zajdu do přírody. Můj (tedy spíše mamčin) pes se jmenuje Jessie a je to australský ovčák. Když jsem doma, tak mě hned postaví na nejdůležitější místo v svém žebříčku

oblíbenosti a mamka je dočasně bez psa, který se dožaduje stále nějaké akce z mé strany a já Jessii samozřejmě ráda vyhovím. V mé přítomnosti je neskutečně hyperaktivní a její „vytlemený“ výraz dovede zahnat pouze bouřka, které se bojí.

Až budete mít své děti, povedete je ke sportu tak, jako Vás vedli Vaši rodiče?

Určitě ano, protože jsem si sport užívala už od mala a mám díky němu hodně krásných zážitků. Myslím si, že je fajn sportovat a je jedno na jaké úrovni. A hlavně já mám sport jako drogu a potom není možné, aby děti v takovém prostředí ke sportu nepřičichly.

Na které pedagogy z GJB a SPgŠ ráda vzpomínáte?
Ráda vzpomínám na všechny, kteří mě učili.

Co Vám naše škola dala pro Vaši současnou (a budoucí) kariéru?

Nejdůležitější pro mě bylo, že jsem se nemusela rozhodovat mezi badmintonem a školou, že mi umožnila zvládat sport i vzdělání, jak nejlépe to šlo. Díky úžasnému přístupu ze strany vedení a hlavně všech vyučujících, kteří mi maximálně pomáhali, jsem se mohla badmintonu věnovat více a více a pak se rozhodnout jít do sportu na sto procent. Tímto bych za to chtěla znova všem moc poděkovat.

Po maturitě jsem byla také připravena ke studiu na vysoké škole, ale tuto možnost jsem odložila na neurčito.

Měla jste individuální studijní plán, proto jste si kontaktu se spolužáky neužila tolik, jako je obvyklé. Užila jste si vůbec typický bezstarostný studentský život? Legraci se spolužáky?

Já jsem si spíše užívala sportovní život. Turnaje a tréninky v Česku a v zahraničí. Studentský život mě trochu minul. Občas mě to mrzelo, ale vím, že bych to měnit nechtěla.

Od primy do kvarty jsem byla se svými spolužáky docela dost. V dalších letech méně, ale stále jsem patřila do kolektivu, přestože jsem se většinou jen stavila na návštěvu během zkoušek. I mým bývalým spolužákům patří velký dík, také oni mi hodně pomohli při dohánění učiva.

Jsem ale velmi ráda, že jsem se mohla zúčastnit maturitního plesu, přestože jsem musela odejít dříve kvůli extralize, kterou jsem hrála další den.

Jaké sny a plány máte do budoucna?

Chci se kvalifikovat na mistrovství světa a olympijské hry. Ještě se více zdokonalit jako hráč a potom jako trenér.

Kde bychom Vás mohli v blízké době uvidět hrát?

Po třech letech v Dánsku trénuji opět v České republice a to v Českém Krumlově, za který hraji v letošní sezóně extraligu. Převážně objíždím mezinárodní turnaje. Poslední týden v lednu 2015 budu hrát na MČR v Karvině a když jsem v Přerově, tak trénuji na Badminton Aréně.

Děkujeme za rozhovor a doufáme, že se stane pro naše studenty vítanou inspirací.

Přejeme mnoho sportovních úspěchů i štěstí v osobním životě.

ZUZANA PAVELKOVÁ

Narozena: 16. března 1992

Povolání: hráčka badmintonu

Profesionální kariéra: SK Badminton Přerov, Sokol Veselý Brno-Jehnice, Odense Badminton Klub

Největší úspěchy: Mistr ČR smíšených družstev 2010, 2011

Sportovní sen: užívat si badminton a co nejvíc se v něm zlepšit

Životní přání: Moci si na konci života říct „žila jsem skvělý život, a kdybych mohla žít ještě jednou, vybrala bych si jeho reprízu.“

Oblíbené sporty (kromě badmintonu): horské kolo, běžky, squash, běhání se psem

Co ve volném čase? kamarádi, rodina a pes, příroda a jídlo
Maturovala: 2011

Mgr. Eva Fojtová

KAM ZAJÍT?

Larp- co to je?

Spousta z vás možná ani neví, co si má pod tímto slovem představit, protože ho nikdy ani neslyšela. Přiznám se, že ani já jsem donedávna nevěděla, že by něco takového mohlo vůbec existovat. Zjistila jsem tedy víc a informace přináším i vám. Doufám, že i vám se LARP zalíbí, a třeba si jej i vyzkoušíte na vlastní kůži.

Co je LARP a jaká je jeho historie?

LARP, z anglického Live Action Role Play, je forma hraní rolí. Můžete se stát třeba středověkým vojevůdcem, velitelem letu na Měsíc nebo novinářkou bojující za lidská práva. Na několik hodin se ponoříte do jiného světa. Téma LARPU může být jakékoliv. Je velmi fotogenický - především díky propracovaným kostýmům a herním (či vlastně hereckým) výkonům hráčů. LARPy mohou být navrženy k vzdělávacím nebo politickým účelům. Například dánská střední škola Østerskov Efterskole používá LARP k výuce většiny svých předmětů.

LARP byl nezávisle na sobě vynalezen několika skupinami v Severní Americe, Evropě a Austrálii. Tyto skupiny sdílely zálibu v některém z literárních žánrů nebo hraní rolí a touhu zkusit fyzicky zakusit jejich svět. První zaznamenanou LARPovou skupinou je Dagorhir, založena v roce 1977 v USA a zaměřuje se na fantasy bitvy. V roce 1993 vydalo nakladatelství White Wolf Larp Mind's Eye Theatre, který se dodnes používá a je pravděpodobně komerčně nejúspěšnějším vydaným LARPem. Český LARP se začal vyvíjet během 90. let 20. století. Za první počátky lze ovšem považovat bitvy s příběhem nebo celovíkendové hry s příběhem. Například třetí setkání přátel SHŠ Herold na hradě Zubštejn v květnu 1987. Začátkem 21. století se rozšířil fenomén městských LARPů, což byly většinou dlouhodobější LARPy využívající městského prostředí. Po roce 2005 začala být česká LARPová scéna ovlivněná skandinávským stylem LARPU, měnícím některé tehdejší české konvence a byl též sepsán Manifest M6, kterým jeho signatáři tyto nové myšlenky zastřešili. V roce 2006 se konal první ročník festivalu LARPvíkend pořádaný občanským sdružením Court of Moravia, který ovlivnil LARPovou scénu komorními LARPy vymaňujícími se z žánrové svázanosti.

Jak se LARP hraje?

Nemáte scénář jako ve filmu. Dostanete pouze papír se jménem své postavy a jejím stručným životopisem a přibližnou charakteristikou. Vy sami jste tvůrci svého příběhu. Svou roli hrajete podobně jako v divadle, nehrajete však pro diváky, ale pro sebe navzájem. Každý hraje tak, jak je mu to přirozené.

Kdo si LARP může zahrát?

Je opravdu pro každého. Některé hry však můžou být věkově omezené, např. od 15 nebo 18 let.

Jaké druhy her existují?

Her je nepřeberné množství a je jen na vás, jaké téma nebo druh si vyberete.

Bitva (dřevárna) znamená adrenalin při šermířských soubojích a týmovou hru, je nejrozšířenějším druhem LARPU. Hráči se sdružují do armád a bojují měkkými zbraněmi.

Městské a outdoor LARPy kladou větší důraz na roli. Jsou v nich rozvinuté příběhové zápletky a konflikty postav. Souboje zde slouží pouze pro doplnění konfliktů a většinou se do nich nezapojují všichni.

Komorní LARPy jsou krátké hry pro malý počet účastníků. Hrají se v komorním prostředí (místnost) a kladou důraz na hlubší ztvárnění role. Častěji jsou účastníky starší hráči.

Žánry jednotlivých her jsou velmi různorodé, od historie přes fantasy a sci-fi, politické hry ze

současnosti, až po postapokalyptické vize budoucnosti.

Co k tomu potřebuji a kolik to stojí?

Potřeby se liší podle druhu a tématu hry. Většinou postačí jednoduchý kostým, který si hráči vyrábí nebo kupují. Koupit se dají v různých obchodech a vyrobit podle návodů. (odkazy níže)

Ceny se liší podle typu hry. Nejčastěji se pohybují od padesáti do tisíce korun, ale výjimkami nejsou ani dražší a výpravnější hry.

Proč vůbec chtít LARP hrát?

Je to moderní a zábavná činnost. Nejste pouze diváky příběhu cizího, ale aktéry a spolu tvůrci příběhu vlastního. Akce vytvářejí jedinečnou hráčskou komunitu, při které poznáte spoustu nových lidí. Můžete si zažít různé životní situace jinak, než je obvyklé. To rozvíjí sociální dynamiku - díky vžití se do role dokážete vidět svět jinými očima. Naučíte se improvizaci, kreativitu a umění argumentovat. Zjistíte, jak byste se při pro vás neznámé situaci chovali - můžete tedy poznat sami sebe. Vážnější (především komorní) hry vedou k zamyšlení nad důležitými životními otázkami. Určitě ve vás LARP zanechá silný a dlouhotrvající zážitek.

Ok, rozhodl jsem se, že si LARP zahraji. Mám představu, co bych si chtěl zahrát. Jak se o akci dozvím?

Například na stránkách www.larp.cz v kalendáři naleznete kalendář LARPů, který obsahuje absolutní většinu akcí pořádaných u nás.

Na internetu se pak hráči potkávají buď na www.larp.cz či dalších portálech - larp.cz a larpard.cz. Komunikuje se převážně skrz diskusní fórum hofyland či facebook.

Není nějaká LARP akce v okolí?

Ano, je. DDM Olomouc pořádá ve dnech 31. 10 až 1. listopadu 2014 akci s názvem Prstenobraní II. Místo: Ochoz u Konice, cena: 250 Kč (na účet předem) nebo 300 Kč (v hotovosti na místě). Garant: Jakub Kokojan, tel. 725 922 528. Neváhejte a zúčastněte se.

Je někde v okolí LARP klub?

Potěším vás, je! A to v Olomouci. Klikni na: <http://www.ddmolomouc.cz/krouzky/detail/?rid=245>; A dozvíš se víc!

Důležité odkazy:

Návody - <http://www.larp.cz/clanky/navody> a

<http://larp.cz/odkazy#navody>

Obchody - <http://larp.cz/odkazy#obchody>

Fotky, videa, portály, občanská sdružení a další - <http://larp.cz/odkazy>

Dana Koblihová, 2AP

STAŇTE SE JEŽÍŠKEM :)

„Minulé Vánoce jsme si uvědomili, že ne každý má takové štěstí jako my. Děti, které vyrůstají v dětských domovech, mají sice zajištěnou odbornou péči, ale například splnění vlastních vánočních přání se jim pouze málokdy dostane. Řekli jsme si, že to změníme!“

Když napíšete do internetového vyhledávače adresu: www.milyjezisku.eu, dostanete se na stránku úžasného projektu. První, co uvidíte, je text (jeho úryvek výše), který mluví za vše.

Milý Ježíšku... je projekt, který založili dva studenti. Uvědomili si, že ne každý může na Vánoce dostat to, co si přeje, a rozhodli se pomoci. Jen tak mimochodem, napadlo vás to někdy? Vytvořili tedy tyto stránky, na nichž najdete seznam přání dětí z dětských domovů. Pokud chcete pomoci, u přání kliknete na: SPLNIT. Vyplníte menší formulář. Na email vám přijdou další informace. Pak jen dárek koupíte a pošlete. Pokud chcete, pomozte. Děti budou rády, vás bude u srdce hřát dobrý skutek a to je ten největší dárek.

Dana Koblihová, 2.AP

AUTORSKÁ TVORBA

Příběh planety

Jednoho večera, za dosti silné bouřky, se mi velmi špatně usínalo. Oči mi pořád směřovaly k oknu, za kterým ostré blesky křižovaly tmavou oblohu. Tak dlouho jsem noční oblohu pozorovala, až se mi oči samy zavřely únavou. Spánek se mi zdál neklidný a hned po probuzení jsem věděla, že něco není v pořádku.

Ležela jsem na rozkvetlé louce a pozorovala červené mráčky plující po žluté obloze. Velké slunečnice se houpaly ze strany na stranu a svými dlouhými listy u stonku si utíraly slzy stékající ze dvou semínek, jakoby to byly oči. Slunečnice totiž marně hledaly slunce. Na obloze se jen pyšnila dlouhá sedmibarevná duha, jež se smála a chovala, jako by vládla všemu, co se hýbe a co dýchá. Voda v dále nešuměla jako vždy, ale žalostně zpívala. Rybičky v ní měly velké hlavy se zachmuřeným výrazem v tváři. Byly velmi smutné. Plavaly

pomaloučku a vypouštěly malé bublinky. Za loukou ležely stromy rozházené, jakoby se zúčastnily velké války. Připomínaly poražené vojáky, kteří bojovali za své území, aby nebyly vykáceny. Avšak jen jeden ze stromů stál uprostřed popravistiště. Velký strom jako náčelník poražených vojáků se začal třást tak, že se z ležících ubohých stromčků opět staly velké stojící stromy. Jakoby vstaly z mrtvých. A najednou, jako po mrknutí oka se z poražených stromů stal velký a mohutný les. Nevěřila jsem vlastním očím. Hory, které stály za mohutným lesem, byly špičaté, jako trny u šípkového keře. Všude kolem mě poletovali ptáčky. Létali z větve na větev. Tvořili velká hejna.

Mně se ta krajina nezamlouvala. Najednou ke mně někdo začal promlouvat tichým sametovým hlasem. Nabádal mě, abych jen klidně ležela a poslouchala jej. I když mi hlas naháněl hrůzu, udělala jsem, co po mě žádal. Jakmile hlas s vyprávěním skončil, dozvěděla jsem se, že se nacházím v roce 3001. Tím hlasem byla duha z oblohy, která se vůbec nepýšnila, ale jen napomáhala planetě, jež měla smutný příběh. Lidé, kteří obývali tuto planetu chtěli Zemi přivést k dokonalosti. Prováděli různé pokusy jak nahradit slunce jinou energií. Rozhněvané slunce, jež mělo být nahrazeno, se ztratilo už navždy. Zmatení lidé nikdy nedosáhli takové energie jako má slunce. Začali se ztrácet ve vlastních výpočtech. Dělalí vše proto, aby získali energii, ale nikdy se tak nestalo. Lidé byli smutní. Přestali mezi sebou komunikovat. Už se nesmáli tak jako dříve. Smutkem se začali vytrácet a místo nich sem nastoupila velká duha, která získala pro Zemi energii a život, ale lidstvo už nenavrátila.

Život bez lidí, bez jejich smíchu a upovídanosti si nedokážu vůbec představit. Ta představa, že bych žila mezi samými smutnými tvářemi pouhých zvířat a rostlin, které touží po návratu slunce, se mi ani trochu nelíbila. Chtěla jsem se vrátit do své doby, ale nevěděla jak. Hlas duhy mi jen řekl, abych si lehla do trávy a poslouchala, jak zpívá. Její hlas mě uspal. Po procitnutí jsem slyšela, jak nebe stále bojuje s blesky. Byl to krásný a pro mě konečně známý zvuk. A v tom okamžiku vím, že mám zpět svůj rok 2014 a ležím v teplé postýlce.

Zuzana Pappová

Plán medvídky Pomíka

Venku zahřmelo a z nebe začaly padat kapky. Viktor si povzdechl. To jediné tady ještě bylo normální. Dešťové kapky.

V téhle kabině seděli už bezmála dvě hodiny. Šedý králík a bílá králičice. Viktor a Amélie. Poslední tvorové, kteří čekali na smrt. Šedý králík si smutně

poposedl. Blíž k věci, která je měla za tři minuty rozpráshit. Takže... tohle byl ten konec? Zemřít kvůli bombě? Zpod svého kabátu vytáhl značně ožmoulaný, ale stále zářivě růžový deník. Přeskakoval dny, týdny i roky, dokud se nezastavil na jedné z mnoha růžových stran. Plán medvídky Pomíky, skvělo se černým písmem skoro přes celou stránku.

Na vetchý papír dopadla slza. Jeho medvídek... jeho krásný plyšový medvídek Pomík... Kde mu jen byl konec? Šedou tlapou si promnul oči. Teď nemohl dopustit, aby ho přemohla slabost. Musel přeci dokončit, co začal. Téměř mazlivě se dotkl textu. Jeho plán... selhal. Ne že by byla chyba v plánu, to spíš ostatní... ti za to mohli. Umřeli dřív, než vůbec stihli splnit to, co se po nich chtělo. Hlupáci, prskl po nich v duchu Viktor a jeho oči se zase zamlžily slzami.

Lumír... zemřel těsně předtím, než Viktor přednesl před ostatními svůj plán. Sežrali ho Mordýři, velká a ohavná plechová stvoření, co se spikli proti nim. Měl si dát větší pozor, zabručel si Viktor pro sebe. Kdyby si dal větší pozor, plán by se mohl vydařit. Pak tu byl Patrik. Ten, který nikdy nespustil oči z Amélie, a to se mu stalo osudným. Pokud jeho tělo neodnesli Mordýři, určitě se povalovalo mezi troskami jejich dvounohého stroje. A... Simona. Jako její kmotr selhal... Zabili mu ji přímo před očima. Jeho drahá a krásná Simona...

Slzy padaly na kovovou podlahu. Všechno v tomhle světě bylo tak umělé. Plechy místo kopců šťavnaté trávy, ledabyle poskládané součástky místo zvířat a stroje poháněné párou. Byl nakonec rád, že nechá tento svět zaniknout. Časovač u bomby ukazoval minutu do výbuchu. Svýma šedýma očima pátral po těch druhých... studánkově modrých... a našel je.

Šedou packu natáhl k bílé. Hlavou mu proběhly otázky. Proč je vědci před padesáti lety vyvinuli? A proč všichni zemřeli? Proč všechno nahradili stroji? Proč se vykašlali na rostliny? Proč urychlili evoluci? Proč...?

„Společně,“ zašeptala Amélie a pevně mu stiskla tlapu. Viktor vděčně přikývl a podíval se na bombu. Tři sekundy do konce. Šedým zrakem doputoval k bílé králičici. Amélie, má drahá Amélie...

Veronika Štolfová

Najdeme sílu?

Když děti vědí, že v pohádkách zlo vždy zvítězí.
Když svoboda v poutech klečí za stěnou lží a iluzí.
Když lhostejnost rozhazuje své sítě,
najdeme flintu v žitě.
Když ten kdo hlásá lásku je popraven za zradu.
Když pravdu zamkneme ve jménu práva.
Když se víra vytrácí navzdory kříži jenž se tyčí k
měsíci.
Když pohrdneme city budeme ještě lidmi?
A co my mladí tohoto století...
...najdeme ještě sílu čelit netvoru?

Dnes

Dnes se nenosí říkat pravdu - Drahá.
Dnes necháme vraha učit děti o morálce,
vždyť dnes mladí lásce nevěří.
Dnes tu stojím před Tebou - Lásko.
A už dávno víš že se bojím hlasu lhostejného davu
vždyť strach s bolestí dnes kráčí k oltáři
a oddávajícím je beznaděje.
Dnes už to všechno znám - Miláčku.
Znám to ticho před pádem do hlubiny
když se hladina třísť jako srdce zbabělých lidí:
Víra, láska, pravda hrdost a cit,
to slova zamčená za dveřmi zakázané literatury.

Řekni

Řekni jim že ses změnil.
Řekni jim že už to víš.
Řekni jim že chceš mír.
Řekni jim že jsi zvítězil.

Řekni všem že velká je žeň.
Řekni všem že krásný je den.
Řekni všem že to není sen.
Řekni všem že nejsi vězeň.

Řekni jí že ji miluji.
Řekni jí že je mi vším.
Řekni jí že pro ni žiji.
Řekni jí že ji miluji...

Nadechnout

Ještě se otáčím,
abych zahlédl tvůj stín.
Ztrácíš se v slzách
kanoucích po tváři.
Pořád sním o souznění nás dvou
a přitom se stačí jen nadechnout.
Libor Kobylka, 2D

Mart'ani

Všichni už jste se s nimi setkali. Jsou to prostě mimoni, říkáte si: „Jako by přiletěl z jiné planety!“ Ano, mezi námi se pohybuje celá řada různých druhů mimozemšťanů, jejichž zvyky jsou pro pozemšťany často nepochopitelné, výjimečně můžete narazit i na skutečně nebezpečné druhy. Tady jsou ty nejčastější typy...

Úkolníček požiravý

Tento marťan je velmi malého vzrůstu. Pochází z planety Požiranie. Jeho domovskou planetu zničil silný výbuch nedaleké hypernovy Pankráč, proto se její obyvatelé museli přestěhovat. Většina z nich skončila u nás na Zemi.

Tento marťan se s oblibou živí domácími úkoly. Usídí se vám v hlavě a vyčkává, až vám učitel zadá domácí úkol. Jakmile se tak stane, do dvou hodin tuto informaci z vaší hlavy doslova vyžere. Řešení je prosté: když vám vyučující zadá úkol, okamžitě si ho zapište do notýsku. Doma si sice už nebudete pamatovat, že jste nějaký domácí úkol dostali, budete ho ale mít krásně poznamenaný. ☺

Aneta Rybníčková, 1BP

Mračoun zákeřný

Tento marťan se vyznačuje neustále zamračeným obličejem. Pochází totiž z planety Bručanie, kde se nikdo nesměje, neboť je to zakázáno.

Potkáte-li tohoto marťana, vysvětlete mu, že se může smát beztrestně. Aby to lépe pochopil, doporučujeme praktickou ukázkou: usmějte se na něj.

Adéla Ulrychová, 1BP

Šťouchač vrásčitý

Tento marťan se nejčastěji vyskytuje v obchodních centrech. Šťouchá do lidí vozíkem, nechce jim uvolnit cestu, cpe se dopředu a jindy schválně brzdi ostatní pomalou chůzí. Jeho cílem je vyvolat v ostatních živočiších vztek. Potkáte-li tohoto mimozemšťana, v žádném případě nezvyšujte hlas, nebudte k němu hrubí. Tím jej zaskočíte a zneškodníte jej milým úsměvem.

Nikola Venusová, 1BP

Šťouchavec nelidský

Tento marťan šťouchá s oblibou do lidí. Nejčastěji k této činnosti využívá prostory nádražních podchodů. Pochází totiž z planety Rošťanda, kde je nejoblíbenější hrou šťouchaná, tedy hra, při níž se marťané snaží ostatní hráče odšťouchnout ke zdi.

Ocitne-li se marťan ve stísněném prostoru s mnoha lidmi, připomene si tuto hru a prostě se neovládne. Až ho někdy objevíte, vysvětlete mu, že lidé tuto hru neznají a patrně pro ni v ranní špičce nebudou

mít pochopení. Pokud budete mít potíže s dorozumíváním, použijte příručku Hovoříme s marťanem, kterou naleznete ve všech vestibulech vlakových nádraží. S případnými dotazy se obračejte na linku Dorozumíváme se s marťany.

Monika Hanselová, 1BP

Lupič úkolový

Tento mimozemšťan se tajně plíží po školních chodbách, schovává se v žákovských aktovkách, kde se potají živí domácími úkoly. Potkáte-li tohoto marťana, vysvětlete mu, že tady končí každá legrace. Doporučte mu k obživě např. školní řád, taháky apod.

Aneta Hamplová, 1BP

Moták sluchátkový

Tento marťan je znám zákeřným zvykem pronikat do kapes teenagerů, kde zamotává dráty sluchátek. Na své domovské planetě byl zvyklý vyrábět potrubí a ohýbat ho. Pokud mu chcete pomoci, nabídněte mu, aby vám místo motání sluchátek třeba zavázal tkaničky u bot.

Lucie Kvapilová, 1BP

Nemazač tabulový

Pochází z planety, na níž je vlhkost tak vysoká, že se v tamních školách tabule mažou zcela samy. Setkáte-li se s tímto mimozemšťanem, informujte ho, že vlhkost na planetě Zemi je nižší, a proto jsou její obyvatelé nuceni mazat tabule ručně.

Kristýna Mondeková, 1BP

REDAKCE

Supervizorka: Mgr. Eva Fojtová

Šéfredaktorka: Dana Koblihová

Autoři příspěvků: Dana Koblihová, Libor Kobylka, Jakub Svoboda, Jana Křižanová, Adéla Dufková, Věra Macháčková, Martin Kudel, Natálie Maléřová, Veronika Štolfová, Zuzana Pappová, Monika Hanselová, Lucie Kvapilová, Adéla Ulrychová, Nikola Venusová, Kristýna Mondeková, Aneta Hamplová, Aneta Rybníčková, Mgr. Veronika Pecarová, Mgr. Marie Haluzová, Mgr. Věra Mikulcová, Mgr. Olga Jünglingová Mgr. Jiří Ocelka a Mgr. Eva Fojtová.

Své příspěvky můžete zasílat na emailovou adresu:

litero@gjb-spgs.cz

